

(בקתרוס, בחליל, בתוף ועוד כלים), רקדניות ועוסקות בשעשועים שונים (כגון בהפעלת תיאטרון צלליות), פקידה-לבלריה, משוררת, מדקדקת, מומחית למשקלי שירה, איצטגנינית, סוגים שונים של טווח, תופרות ורוקמות, מוזגת, קוסמת, טבחית, מקיזת-דם, צורפת זהב, דייגת, ציידות שונות, סורקת שערות, בוסתנאית, בלנית, שודדת, יועצת, סרסורית.

אוניברסיטת תל-אביב
החוג לשפה ולספרות ערבית

13. עוד יצירה של אלעאדלי אלטוסי
אלעאדלי אלטוסי, דפתר ח'אן (ראה מאמרי, עמ' 164, סעיף 4), כתב גם יצירה מיוחדת על אלף עלמות-שפוחות (ראה ברוקלמאן, GAL, GI, 352, SI, 598). לפי מיקרופילם של כתבי-יד בספרייה הלאומית, וינה, A.F.115 (פליגל 387), הפרק השביעי ביצירה (פוליו 2214-2211) עוסק בשפוחות שנתפרסמו בשל פרנסותיהן. נזכרות בו, בין היתר, מנגנות מסוגים שונים

צבי הרכבי

פסבדו-מקורות בימים נוראים לש"י עגנון

ג. "קודם שהולכים לבית הכנסת מברכים את הבנים, שכן מצינו באבות העולם שברכו את בניהם לפני מותם וכן משה רבינו עליו השלום בירך את ישראל לפני מותו, לפי שאותה שעה נתעלו בקדושה יתירה, כך בערב יום הכיפורים קודם שהולכים לבית הכנסת, שמתפנים מעסקי העולם ונכנסים לטהר עצמם בקדושה יתירה, מברכים את הבנים והקדוש ברוך הוא שומע ברכתם.

באבות הראשונים קודם שברכו את בניהם כתוב (בראשית כז) ויהי כי זקן יצחק ותכהינה עיניו מראות, וכן ביעקב כתוב (שם מח) ועיני ישראל כבדו מזוקן. להודיעך כשאדם בא לברך את בנו יעצום עיניו שלא יראה בהם שמץ פסול" (רמד).

בגלגל שלושה קטעים קצרים של "דעת עצמו" (כמצוין בשולחן ערוך ע"י הגהות הרמ"א, כשהוא פוסק במקום שפוסק על דעת עצמו), בדה עגנון את הפסבדו-מקור קול דודי, וגם במפתח היסוה אותו בציון: "כ"י המחבר". הלא בנקל יכול היה לשלב רעיונותיו אלו במקום אחר! לפסיכולוגים פתרון.

ויש כמה זרויות בציון ליקוטיו של עגנון שם:

- (א) כדבריו במבואותיו לספר נבדקו כאלף ספרים. ויש כמה קטעים המצוינים: [ספרים]?
- (ב) כמה ספרים חילוניים מופיעים במקור, כשמוכרז עליהם כעל "ספר מנהגות ומדרשות ואגדות", מהתנ"ך עד האחרונים.
- (ג) בציוני ספרים רבים מופיעה שנת הדפוס בתאריך נוצרי בלבד.
- (ד) מועדפים גדולי גאליציה ואדמו"ריה דווקא.
- (ה) מכתבי הרב א"י קוק ז"ל לא הובא דבר. על הרב חיים סולובייצ'יק מבריסק הובא מפי ר' שמואל ביאלובלצקי.

בהערה 13 למאמרו "מקורות ופסבדו-מקורות בוהיה הנקוב למישור לש"י עגנון" (הספרות, מס' 26 [אפריל 1978], 100) מביא המחבר, לואיס לנדא, את דבריו של עגנון על דרכו האפוקריפית שנאמרו בשיחה עם דוד כנעני:

אחד, ד"ר מנדליון(?) מביא דברי-תורה וכולם עד אחד גנובים מימים נוראים. הוא נטל מן המוכן, הגנב, ציטט שמות ספרים שהבאתי, אבל לא ידע כי אין כלל כנמצא ספר בשם קול דודי. בימים נוראים לא הבאתי שום חידוש בשמי חוץ מקול דודי, הוא הקול שאני שומע בשעת הארה או יצירה. (כנעני, דוד. ש"י עגנון בעל פה. ספרית פועלים, תל-אביב, תשל"ב, 34-35).

בעקבות דברים אלה בדקתי בימים נוראים לעגנון את עניין קול דודי. אין ספר תורני בשם זה, מלבד ספרו המשפילי של יהושע בינושביץ, מאמרי מדע וביקורת להבנת דברי חז"ל (ורשה, תרס"א, 8°, 95 עמ'). במפתח - רשימת הספרים שנזכרו בספר ימים נוראים - מצוין עגנון: "קול דודי: כ"י המחבר" (עמ' תח), שפירושו בפשטות: ספר קול דודי, שעגנון מעתיק ממנו מכתבי-יד מחברו, ששמו בלתי ידוע.

בדקתי את כל ספר ימים נוראים לעגנון ומצאתי שלושה מקומות בלבד, שצוין בסופם בסוגריים מרובעים [קול דודי], כרגיל בספר זה ביחס למקורות: א. "ענין מלכיות זכרונות שופרות יש לפרש על פי שלש עתים בישראל, מלכיות כנגד הימים הראשונים ויהי כישורון מלך, זכרונות, שאנו זוכרים תמיד אותם הימים, שופרות שאנו מצפים לשופרו של משיח" (קלו). ב. "טעם אחר למה מלקין [בערב יו"כ] אחר תפילת המנחה] ברצועה של עגל [כפסק הרמ"א באורי-החיים סי' תר"ז] - בדבר שחטאו לוקין" (רלה).

הדמיון בין רשימות ל יתר המחברים (כגון אהוב (פאריס, הספרייה (ב) כולל מחבר זה כמה יאכה, בנוסח היצירות

תע אל-ע'ולאן (ראה עמ'

זית, Ar. 3402, מוצאים עים לענייננו (פרק ב, 30-372). בפרק השני ת רשמיות, או בעלי ז ובמדע. (כליף, סולטאן, בעלי תפקידים שונים: גון שמירת הסף וכלה ודש, כגון מטיף וקורא בפרק השלישי תערובת ידים גם יחד (כגון רופא כ, מוכר או מייצר סבון, ופרחים, מוכרי בדים טק, רוקמי בדים מסוגים מסוגים שונים, חייט, מזונות שונים, אופים, שונים, נגר, נפת, זקף,

ההמלאכה השונים נכתבו י, אך לרוב לוקטו על ושהה הוא החייט (שם) הנאמר במאמר, עמ' יבא בתרגום בעמ' 156):

של קשור לקבות.

זלב אל-אדיב (ראה עמ'

הלאומית, נוסף את הנזכרים ביצירה, לשם טבח, קצב, רועה, חלבו, כר משי, סנדלר, חייט, הסוג הזה, מדובר גם כאן ות צעירים.